

Súd: Okresný súd Čadca
Spisová značka: 10C/180/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5312209903
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 01. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubomíra Krišťáková
ECLI: ECLI:SK:OSCA:2016:5312209903.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Čadca samosudkyňou JUDr. Ľubomírou Krišťákovou v právnej veci navrhovateľa Pohotovosť, s.r.o., Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpeného Advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti odporkyni Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, Bratislava v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

Návrh **z a m i e t a .**

Odporkyni náhradu trov konania **n e p r i z n á v a .**

Návrh navrhovateľa na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia o prejudiciálnych otázkach, ktoré navrhla predložiť Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky Súdnemu dvoru Európskej únie v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 7 C 6/2010 **z a m i e t a .**

o d ô v o d n e n i e :

Navrhovateľ sa podaným návrhom, ktorý bol Okresnému súdu Čadca doručený dňa 27.9.2012, domáha, aby mu odporkyňa nahradila škodu vo výške 125,-- € a nemajetkovú ujmu vo výške 495,-- €. Návrh odôvodnil tým, že škoda vznikla nesprávnym úradným postupom súdu. Nesprávny úradný postup súdu spočíval v prieťahoch v konaní, keď exekučný súd napriek tomu, že vec ním prejednávaná nevykazovala znaky nadmernej právnej zložitosti, nevyžadovala si takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu, rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 9. 2. 2012, a to rozhodnutím o poverení. K rozhodnutiu o poverení tak došlo až po uplynutí zákonom stanovenej doby (omeškanie viac ako 9 mesiacov).

Navrhovateľ si z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu uplatňuje náhradu majetkovej škody ako aj nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Majetková škoda vo výške 125,-- € bola spôsobená nákladmi spojenými s činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej, a to na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému vo výške 70,-- €, na udržiavanie a správu informačného systému vo výške 40,-- € a na administratívne spracovanie textov, urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde vo výške 15,-- €.

V príčinnej súvislosti s tým navrhovateľ žiadal aj nemajetkovú ujmu v peniazoch, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v

zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Nesprávny úradný postup okresného súdu je podľa názoru navrhovateľa dôsledkom jeho nesústreďenej činnosti takej intenzity, ktorá má za následok zbytočné prieťahy v konaní spojené so zásahom do výkonu majetkových práv poškodeného. Márnym plynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania poškodeného, že správnym postupom súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky a taktiež došlo k vyvolaniu nasledovných rizík: neskorým ukončením procedúry exekučným súdom k zániku povinného, neskorým ukončením procedúry exekučným súdom k zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinným, neskorým ukončením procedúry exekučným súdom k insolvencii povinného. Náhradu nemajetkovej ujmy si navrhovateľ uplatnil vo výške pomernej k času tvrdeného omeškania súdu pri svojom rozhodovaní vypočítanú zo základu 660 € na rok ako spravodlivú satisfakciu za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, za porušenie jeho práv, stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom stanovenej lehote stav predpokladaný zákonom, stratu dôvery v právo a v spravodlivé riešenie veci a vyvolanie rizík ohrozujúcich konečné vymoženie pohľadávky, t.j. v sume 495,-- €.

Na základe týchto skutočností žiada, aby súd medzitýmnym rozsudkom rozhodol tak, že odporkyňa je zodpovedná za škodu, ktorá vznikla nesprávnym úradným postupom okresného súdu, pretože tento nerozhodol o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej lehote, ďalej rozsudkom odporkyňu zaviazal zaplatiť príslušnú majetkovú škodu a náhradu nemajetkovej ujmy do 3 dní od právoplatnosti rozsudku s trovami súdneho konania.

Odporkyňa vo svojom vyjadrení k návrhu uviedla, že návrh je zmätočný, má nedostatky, nie je jasný titul na náhradu škody, navrhovateľ neuviedol kroky, ktoré podnikol na odstránenie neželaného stavu.

Uviedla, že nie sú splnené podmienky podľa § 8 O. s. p., § 15 zákona č. 514/2003 Z.z.. Nie je daná právomoc súdu vo veci konať. Medzi podaním žiadosti o predbežné prejednanie nároku u nadriadeného orgánu a podaním žaloby o náhradu škody za nesprávny úradný postup nie je dodržaná zákonná lehota 6 mesiacov. Žiadosť o predbežné prejednanie nároku bez ostatných zákonných náležitostí bola odporkyni doručená dňa 23.4.2012. Žaloba na súd bola podaná dňa 27.9.2012. Žaloba bola podaná predčasne. Žiadosť o predbežné prejednanie nároku mala vady, ktoré navrhovateľ na výzvu odporkyne v stanovenej lehote neodstránil, preto odporkyňa nepovažuje nárok za predbežne prerokovaný.

Z uvedených dôvodov odporkyňa nenahradila navrhovateľovi škodu za nesprávny úradný postup súdu v rámci predbežného prejednania nároku.

Vo veci samej odporkyňa navrhla návrh zamietnuť ako nedôvodný, nepreukázaný. Navrhovateľ má dôkazné bremeno za výsledok sporu, za svoje tvrdenia v návrhu, ktoré v celom rozsahu presúva na súd.

Pri posudzovaní otázky nesprávneho úradného postupu spočívajúceho v údajnom porušení povinnosti súdu vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote odporkyňa odkázala na § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení zákona č. 412/2012 Z. z., kde je explicitne uvedené, z čoho výlučne je možné vychádzať pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, pričom navrhovateľ doposiaľ dôkazy potrebné pre posúdenie tejto otázky predpokladané týmto ustanovením nepredložil. Prax už dávnejšie ukázala, že lehota na poverenie exekútora je výraznou prekážkou toho, aby mohli súdy objektívne posúdiť zákonnosť exekúcie, ak exekučným titulom je notárska zápisnica alebo rozhodcovský rozsudok, najmä v prípadoch existencie dôvodov podľa § 45 ods. 1 písm. c/ zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní. Prejavilo sa to vo veľkom počte nezákonných exekúcií a zbytočnom vzniku trov exekučného konania. V tomto smere je dôležitý rozsudok Súdneho dvora EÚ (Asturcom C-40/08), ktorý nevylučuje posúdenie zmluvnej podmienky aj v exekučnom konaní.

Odporkyňa poukázala na ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného od 1. 6. 2011. 15-dňová lehota na vydanie poverenia neplatí pri rozhodnutí rozhodcovského súdu ako exekučnom titule. Toto znenie je účinné od 1. 6. 2011, kedy bol Exekučný poriadok novelizovaný zákonom č. 102/2011 Z. z., čo znamená, že akýkoľvek nárok navrhovateľa vychádzajúci z nesprávneho úradného postupu

v podobe nerozhodnutia v 15-dňovej lehote v namietaných exekučných konaniach začatých po 1. 6. 2011 nemá žiadnu oporu v zákone. Ak bola žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie podaná na súd po 1. 6. 2011, je nárok v tejto časti neopodstatnený. Pred 1. 6. 2011 ustanovenie § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku znelo „vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených“. V samotnej dôvodovej správe je k novelizovanému ustanoveniu § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku uvedené, že správnosť aplikácie dotknutého ustanovenia na rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul osvedčila svojim autentickým výkladom aj Národná rada Slovenskej republiky ako zákonodarný zbor SR. Skutočnosť, že sa do formulácie vložili slová „rozhodnutí rozhodcovských súdov“, predstavovala len explicitnejšie ujasnenie lítery zákona, aby sa predišlo mylným interpretáciám tohto ustanovenia.

Odporkyňa poukázala na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. I. ÚS16/02, ktorá konštatuje, že „Pri posúdení, či došlo alebo nedošlo k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd prihliada síce na lehoty, ktoré sú uvedené v ústave alebo v zákone (napr. rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 64/97, na ktoré sťažovateľ vo svojej sťažnosti poukazuje), ale ich nedodržanie nepovažuje automaticky za porušenie uvedeného základného práva, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci. Pojem „zbytočné prieťahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý nemožno vykladať a aplikovať len s ohľadom na lehoty uvedené v zákone. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž ani v týchto prípadoch postup dotknutého štátneho orgánu nemusí vyznačovať takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 63/00).“

Samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty neznamena automaticky prieťahy v konaní. Zo skutkových okolností, ktoré sa týkajú rozhodovania o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, je zrejmé, že skúmanie vykonateľnosti rozhodcovských rozsudkov si vyžaduje osobitnú právnu úvahu najmä s ohľadom na to, že tieto sa týkajú právnych vzťahov podliehajúcich režimu spotrebiteľských zmlúv.

Odporkyňa ďalej poukázala na ustanovenie § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení zákona č. 412/2012 Z. z.. Súd konajúci o náhrade škody môže pri posudzovaní nároku na náhradu škody vychádzať z existencie prieťahov v súdnom konaní len v prípade, ak by tieto boli konštatované vo výsledkoch vybavenia sťažnosti na prieťahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prieťahy, v právoplatnom rozhodnutí vydanom v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prieťahy v súdnom konaní, právoplatnom rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov alebo v právoplatnom rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Efektívnosť a rýchlosť súdneho konania nie je oprávnený preskúmať súd v konaní o náhrade škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z., ale len Ústavný súd SR na podklade ústavnej sťažnosti, resp. predseda príslušného súdu na podklade sťažnosti na prieťahy. Opačný výklad by znamenal, že by existovalo niekoľko orgánov, ktoré by boli oprávnené v tom istom čase preskúmať postup toho istého súdu z hľadiska vzniku zbytočných prieťahov. K záveru o tom, že konštatovať existenciu prieťahov v súdnom konaní môže len Ústavný súd Slovenskej republiky (t. j. nie civilný súd v konaní o náhrade škody), dospel už napr. aj Krajský súd v Nitre, sp. zn. 9 Co 285/2011. Pokiaľ by súd konajúci o náhrade škody mohol hodnotiť postup iného súdu z hľadiska existencie zbytočných prieťahov, znamenalo by to absurdný záver, keďže všeobecné súdy by preskúmali postup iných všeobecných súdov, čo by mohlo smerovať aj k porušeniu inštančného princípu v súdnictve.

Odporkyňa poukázala na ustanovenie § 53 ods. 1 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov, v zmysle ktorého sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov. Odporkyňa poukázala na rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu SR. Ústavnú sťažnosť môže podať fyzická alebo právnická osoba iba v prípade, ak využije všetky opravné a iné účinné právne prostriedky pre ochranu svojich základných práv a slobôd. Pokiaľ by bolo možné konštatovať existenciu súdnych prieťahov a nahradiť nemajetkovú

ujmu na základe rozhodnutia všeobecného súdu podľa zákona č. 514/2003 Z. z., tak Ústavný súd SR by o takomto nároku nemohol konať, pokiaľ by sa fyzická alebo právnická osoba ešte predtým neúspešne nedomáhala tohto nároku podľa zákona č. 514/2003 Z. z.. Vzhľadom na to, že Ústavný súd SR skúma porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a finančné zadostučinenie priznáva (bez skúmania, či bol nárok predtým uplatnený podľa zákona č. 514/2003 Z. z.), je zrejmé, že všeobecný súd nemôže konštatovať prieťahy v konaní a priznať za ne náhradu nemajetkovej ujmy (v opačnom prípade by sa ústavnou sťažnosťou Ústavný súd SR meritórne zaoberal až po neúspešnom uplatnení nároku v režime podľa zákona č. 514/2003 Z. z.). Súd konajúci o náhrade škody by mohol pri posudzovaní nároku na náhradu škody vychádzať z existencie prieťahov v súdnom konaní v prípade, ak by tieto boli konštatované predsedom súdu alebo Ústavným súdom.

Odporkyňa tiež dala do pozornosti uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 3. 10. 2012, I.ÚS 476/2012.

Odporkyňa zároveň vznesla námietku premlčania podľa § 19 ods. 1 zákona č. 514/03 Z.z.. K tvrdenému nesprávnemu úradnému postupu malo dôjsť pred marcom 2009. Ak mala navrhovateľovi vzniknúť škoda práve nesprávnym úradným postupom spočívajúcim vo vydaní poverenia na vykonanie exekúcie po uplynutí 15-dňovej lehoty, lehota na uplatnenie tohto nároku (premlčacia lehota) uplynula v každom jednotlivom prípade po troch rokoch od momentu uplynutia 15-dňovej lehoty na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie. Preto odporkyňa vznáša námietku premlčania pri každom uplatnenom nároku, pri ktorom došlo k uplynutiu 15-dňovej lehoty na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pred dňom 23. 4. 2009 (t.j. tri roky pred dňom, kedy boli odporkyni doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie).

Odporkyňa ďalej namietla, že navrhovateľ nepreukázal vznik a výšku škody. Poukázala na to, že navrhovateľ neuvádza, či vecné náklady predstavujú podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. skutočnú škodu alebo ušlý zisk. Navrhovateľ doposiaľ neuniesol bremeno tvrdenia tým, že nekonkretizoval, či si uplatňuje skutočnú škodu alebo ušlý zisk. Odporkyňa zastáva názor, že navrhovateľom uvedenú paušalizáciu vecných nákladov nemožno považovať ani za zmenšenie majetku poškodeného, ani za ušlý majetkový prospech. Navrhovateľ na preukázanie vzniku majetkovej škody by musel produkovať dôkazy preukazujúce škodu. Skutočnú škodu je potrebné dokázať listinami/skutočnosťami, ktoré preukážu požadovaný nárok. Od povinnosti riadne preukázať vznik a výšku škody navrhovateľa neodbremeňuje množstvo podaných žalôb, ťažkosti pri jej vyčíslení a preukázaní, ani ochrana osobných údajov, obchodného tajomstva či dôverných informácií, teda skutočnosti, ktorými navrhovateľ exemplárne nesplnenie dôkaznej povinnosti odôvodňuje. Navrhovateľ ako spoločnosť, ktorá sa zaoberá spotrebiteľskými úvermi, k svojej činnosti nepochybne potrebuje a využíva informačný systém, ktorý poskytuje prehľad poskytnutých úverov. Takýto systém musel využívať nielen počas domnelých prieťahov, ale aj pred týmto obdobím, ako aj po ňom, nielen na správu pohľadávok, ktoré boli predmetom exekúcií, ale aj takých, pri ktorých žiadne exekúcie neprebíhali, resp. prebiehali bez namietaných nedostatkov. Akákoľvek výška nákladov prevádzkovania na správu informačného systému vznikala/vznikla navrhovateľovi bez ohľadu na tvrdené prieťahy a jej uplatnenie považuje odporkyňa za účelové. I pokiaľ ide o ďalšiu položku majetkovej škody „udržiavanie“ systému, tu ide tiež o činnosť, ktorú musí navrhovateľ vykonávať na každodennej báze, najmä pri poskytovaní úverov v takom rozsahu, ako poskytuje navrhovateľ, aby sa naplnil účel fungovania spoločnosti daného druhu. Spoločnosť, ktorá sa špecializuje na poskytnutie a vymáhanie úverov, musí mať informačný systém. Požadovať paušálne sumy za spomínané veľmi všeobecne uvedené činnosti, je nesprávne a účelové. Odporkyňa poukázala na to, že samotný zástupca navrhovateľa uvádza vo svojom stanovisku k žiadostiam o doplnenie žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 2. 7. 2012, že „disponuje jednotnou a nedeliteľnou databázou návrhov v elektronickej forme (návrhy podával elektronicky v automatizovanom procese) a že „návrhy boli spracované v elektronickej forme a súdom boli odoslané v tejto forme rovnako tak elektronicky“. Odporkyňa má za to, že uplatňovanie nároku na majetkovú škodu je nepodložené a uplatňovať si 125,- € paušálne za každého dlžníka je nielenže nadhodnotené, ale aj nepreukázané. Skutočnú škodu je potrebné dokázať listinami/skutočnosťami, ktoré preukážu požadovaný nárok, v opačnom prípade by mohlo prichádzať k ľubovoľnému a subjektívnemu vyčísľovaniu škody zo strany navrhovateľa a preskúmanie predmetného nároku je znemožnené. Navrhovateľ nepreukázal ani vznik a ani výšku škody.

Pokiaľ si navrhovateľ uplatňuje nemajetkovú ujmu, poskytovanie finančného zadostučinenia nie je automatické a podlieha podrobnému skúmaniu prípadu zo strany súdu. Každé prípadové okolnosti sú osobitné a vychádzať z paušálnej sumy 660,- €, ktorá musí byť priznaná za každý rok prieťahov, je

nesprávna úvaha. Odporkyňa tiež poukázala na to, že nemožno stotožňovať kritéria nemajetkovej ujmy pre fyzické osoby s kritériami nemajetkovej ujmy pre právnické osoby. Pocity členov riadiacich orgánov spoločnosti v podobe „frustrácie, úzkosti, neistoty a nedôvery“ sú v predmetnom konaní irelevantné, keďže si náhradu škody a nemajetkovej ujmy uplatňuje spoločnosť ako právnická osoba. Samotná judikatúra poukazuje na tento aspekt v rozsudku Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 30 Cdo 675/2011, kde je uvedené, že odškodnenie právnickej osoby za nemajetkovú ujmu spôsobenú prípadnými prietahmi v konaní nie je možné vzťahovať na fyzické osoby, ktoré sa na činnosti právnickej osoby nejakým spôsobom zúčastňujú, lebo im nevzniká ujma priamo. Navrhovateľ uvádza aj „zánik podnikateľských aktivít a podnikateľských plánov“, ale tieto nie sú bližšie konkretizované. Tiež navrhovateľ nespresnil, v čom a ako situácia „ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy navrhovateľa“. Škodu navrhovateľ presvedčivo nevyčíslil, nezdôvodnil. Podmienkou je preukázať, že konštatovanie porušenia je nedostatočné.

Pri priznávaní nemajetkovej ujmy sa prihliada aj na rozpor s dobrými mravmi podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. V tomto prípade práve navrhovateľ koná v rozpore s dobrými mravmi, keď opakovane požaduje od spotrebiteľov v rozpore so zákonom neprimerane vysoké úroky, poplatky a iné sankcie. Opakovane porušuje práva spotrebiteľov. Tvrdená škoda mala vzniknúť práve pri negatívne vnímanej podnikateľskej aktivite navrhovateľa.

Odporkyňa uviedla, že nie je daná príčinná súvislosť medzi tvrdým porušením povinností súdu a vzniknutou škodou. Nemožno tvrdiť, že škoda vznikla postupom okresného súdu. Žiadala návrh zamietnuť a priznať trovy konania.

Podľa § 101 ods. 2 O. s. p. súd pokračuje v konaní, aj keď sú účastníci nečinní. Ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie ani nepožiadala z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takého účastníka, prihliadne pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy.

Podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p. pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu alebo ak súd dal na takéto konanie podnet.

V súdenom prípade navrhovateľ prevzal termín pojednávania dňa 4. 12. 2015, jeho právny zástupca termín pojednávania prevzal dňa 4. 12. 2015.

Dňa 23. 11. 2015 a následne dňa 5. 1. 2016 navrhovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu doručil Okresnému súdu Čadca návrhy na zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu a prejudiciálnej otázky, v ktorých navrhol zrušiť nariadené pojednávanie až do právoplatného rozhodnutia o otázke nestrannosti a otázke zákonného sudcu. Navrhovateľ v podaných návrhoch uviedol, že do dňa podania týchto návrhov na zrušenie nariadeného pojednávania mu nebolo doručené rozhodnutie Krajského súdu o vylúčení, resp. nevyvúčení sudcov Okresného súdu Čadca. Navrhovateľ trvá na tom, aby mu toto rozhodnutie bolo doručené a v prípade, ak Krajský súd rozhodne, že sudcovia Okresného súdu Čadca z prejednávania veci vylúčení nie sú, má záujem sa proti tomuto rozhodnutiu brániť všetkými možnými zákonnými prostriedkami, predovšetkým podaním sťažnosti na Ústavný súd SR. Ak súd neprerokuje objektívnu námietku vznesenú navrhovateľom skôr, ako vo veci otvorí pojednávanie, dopustí sa tým odmietnutia spravodlivosti v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Súčasne navrhovateľ ospravedlnil svoju neprítomnosť na pojednávaní a uviedol, že v konaní súdu zaslal návrh na prerušenie konania do rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie o prejudiciálnych otázkach, ktoré navrhla položiť odporkyňa v 1. rade - Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky v konaní o náhradu škody pre porušenie práva Európskej únie prebiehajúcim na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 7 C 6/2010. Keďže súd o tomto návrhu musí rozhodnúť písomným uznesením, voči ktorému je prípustné odvolanie, je zrejmé, že nariadené pojednávanie musí byť odročené. Preto považujú účasť na takomto pojednávaní za nehospodárnu.

Ako vyplýva z ustálenej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, právo na nestranný súd spočíva v tom, že každý má právo namietať nestrannosť súdu a ak tak urobí, má právo na to, aby sa o jeho námietke rozhodlo. V súdenom prípade navrhovateľ námietku zaujatosti voči sudcom Okresného súdu Čadca nevzniesol. O vylúčení sudcov Okresného súdu Čadca nerozhodoval Krajský súd v Žiline

ako súd nadriadený na základe námietky navrhovateľa, ale na základe toho, že sudcovia Okresného súdu Čadca z vlastnej iniciatívy podľa § 15 O. s. p. z dôvodov uvedených v § 14 ods. 1 O. s. p. predložili vec predsedovi Okresného súdu Čadca a ten následne nadriadenému súdu k rozhodnutiu o vylúčení. Navrhovateľ neuplatnil právo na vylúčenie sudcov Okresného súdu Čadca, ktoré mu patrí podľa § 15a ods. 1 O. s. p. v nadväznosti na § 14 ods. 1 O. s. p.. Keďže navrhovateľ procesné právo neuplatnil, neuplatnil námietku zaujatosti voči sudcovi, vec nebola predložená nadriadenému súdu na rozhodnutie o vznesenej námietke zaujatosti navrhovateľa. Nadriadený súd, ani predseda Okresného súdu Čadca nerozhodoval o procesnom práve navrhovateľa. Procesné právo navrhovateľa rozhodnutím predsedu okresného súdu, ani rozhodnutím nadriadeného súdu preto nemohlo byť porušené. Predseda Okresného súdu Čadca i nadriadený súd rozhodovali o procesnom práve sudcu predložiť vec k rozhodnutiu o vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci. V tomto štádiu konania má zákonná sudkyňa za to, že o návrhu zákonnej sudkyne na vylúčenie z rozhodovania a prejednávania veci bolo zákonným spôsobom rozhodnuté predsedníčkou Okresného súdu Čadca i nadriadeným súdom. Zákonná sudkyňa tieto rozhodnutia rešpektuje, považuje ich za rozhodnutia v súlade so zákonom, nedomnieva sa, že týmito rozhodnutiami bol porušený zákon, resp. ústava, zákonné práva sudkyne na vylúčenie z prejednávania a rozhodovania veci. O námietke zaujatosti vznesenej sudcami Okresného súdu Čadca bolo rozhodnuté uznesením Krajského súdu v Žiline, č. k. 5 NcC 263/2013-13 zo dňa 28. 2. 2013, ktoré bolo právnomu zástupcovi navrhovateľa doručené dňa 19. 11. 2013 a uznesením Krajského súdu v Žiline, č. k. 9 NcC 82/2014-44 zo dňa 30. 10. 2014, ktoré bolo právnomu zástupcovi navrhovateľa doručené dňa 26. 1. 2015. Proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline, č. k. 5 NcC 263/2013-13 zo dňa 28. 2. 2013 podal navrhovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu dovolanie, o ktorom rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením, č. k. 7 Cdo 104/2015-50 zo dňa 19. 8. 2015 a predmetné uznesenie bolo právnomu zástupcovi navrhovateľa doručené dňa 23. 10. 2015. Neobstojí preto tvrdenie navrhovateľa, že mu doposiaľ neboli oznámené výsledky procesných postupov sudcu a súdu, ktoré by boli základom pre spoľahlivé riešenie otázky zachovania neustrannosti súdu a ustanovenia neustranného a zákonného sudcu. Podmienky pre zrušenie nariadeného pojednávania z uvedených dôvodov dané nie sú. Preto súd návrh navrhovateľa na zrušenie nariadeného pojednávania do právoplatného rozhodnutia o otázke neustrannosti a otázke zákonného sudcu zamietol.

Dňa 23. 11. 2013 a dňa 5. 1. 2016 boli Okresnému súdu Čadca doručené aj návrhy navrhovateľa na prerušenie konania do rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie o prejudiciálnych otázkach, ktoré navrhla položiť odporkyňa v konaní o náhradu škody pre porušenie práva Európskej únie prebiehajúcim na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 7 C 6/2010. Súd tento návrh navrhovateľa na prerušenie konania zamietol. Súd má za to, že prípadné rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie nemôže mať význam pre rozhodnutie súdu v tejto veci. Z návrhu vyplýva, že predmetom konania na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 7 C 6/2010 je náhrada škody pre porušenie práva Európskej únie, ktorého nároku sa domáha navrhovateľka (ktorá nie je účastníčkou tohto konania), pričom účastníci tohto konania (navrhovateľ a odporkyňa) vystupujú v predmetnom konaní na strane odporcov. Zodpovedanie uvedených prejudiciálnych otázok nemá význam pre rozhodnutie v tejto veci, s týmto konaním nesúvisí, nakoľko predmetom tohto konania je nárok navrhovateľa na náhradu škody voči odporkyni spôsobenej nesprávnym úradným postupom, nezákonným rozhodnutím. Zodpovedanie navrhovateľom uvedených prejudiciálnych otázok nepovažoval súd za významné pre rozhodnutie v tejto veci. Preto návrh navrhovateľa na prerušenie konania zamietol. Zároveň, keďže zákon nevylučuje možnosť pokračovať v konaní aj pred nadobudnutím právoplatnosti rozhodnutia o návrhu na prerušenie konania, súd ďalej pokračoval v konaní.

Odporkyňa termín pojednávania prevzala dňa 4. 12. 2015. Svoju neprítomnosť na pojednávaní ospravedlnila listom, ktorý bol Okresnému súdu Čadca doručený dňa 11. 1. 2015 hospodárnosťou konania. O odročenie pojednávania nepožiadala. Návrh navrhovateľa žiadala v celom rozsahu zamietnuť.

Okresnej prokuratúre Čadca bol podľa § 35 ods. 4 O. s. p. doručený oznam o začatí konania dňa 22. 2. 2013. Okresná prokuratúra Čadca ku dňu pojednávania a rozhodnutia súdu vstup do konania neoznámila. Súd preto má za to, že Okresná prokuratúra Čadca nie je účastníkom konania.

Z uvedených dôvodov, pre ktoré súd návrh navrhovateľa na prerušenie konania zamietol a zamietol i návrh na zrušenie pojednávania, ako aj vzhľadom k tomu, že návrh navrhovateľa na odročenie pojednávania nespĺňa podmienky § 119 O. s. p., súd v súlade s § 101 ods. 2 O. s. p. konal v neprítomnosti

navrhovateľa, právneho zástupcu navrhovateľa i odporkyne. Prihliadol pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dokazovanie.

Súd vykonal dokazovanie oboznámením listinných dôkazov, najmä návrhu na začatie konania zo dňa 17. 9. 2012 (čl. 1 až 4), úradného záznamu zo dňa 25. 1. 2013 (čl. 8 spisu), predloženia veci k prideleniu inému sudcovi podľa § 15 OSP (čl. 9, 40), vyjadrení sudcov Okresného súdu Čadca (čl. 10 - 11, čl. 41 - 42), predloženia veci na rozhodnutie o vylúčení všetkých sudcov Okresného súdu Čadca zo dňa 6. 2. 2013 (čl. 12) a zo dňa 20. 10. 2014 (čl. 43 spisu), uznesenia Krajského súdu v Žiline, č. k. 5 NcC 263/2013-13 zo dňa 28. 2. 2013, oznamu o začatí konania podľa § 35 ods. 4 OSP zo dňa 20. 2. 2013 (čl. 18), vyjadrenia odporkyne zo dňa 29. 11. 2013 (čl. 19 - 24) v spojení s článkom denníka sme (čl. 25) a listom Európskej komisie (čl. 26 - 28), podania navrhovateľa zo dňa 4. 12. 2013 (čl. 29), dovolania navrhovateľa zo dňa 12. 12. 2013 (čl. 31 - 35), uznesenia Krajského súdu v Žiline, č. k. 9 NcC 82/2014-44 zo dňa 30. 10. 2014, uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, č. k. 7 Cdo 104/2015-50 zo dňa 19. 8. 2015, záznamu kancelárie zo dňa 16. 10. 2015 (čl. 52), návrhu navrhovateľa na zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu a prejudiciálnej otázky zo dňa 5. 3. 2015 (čl. 63 - 65 a čl. 79 - 81), návrhu navrhovateľa na prerušenie konania (čl. 56 - 58 a 71 - 73), uznesenia Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom, č. k. 11 C 355/2012-109 zo dňa 17. 12. 2014, Spr 901/14, Spr 1503/14, ako aj pripojeného spisového materiálu Okresného súdu Čadca, sp. zn. 4 Er 781/2011.

Z vykonaných dôkazov súd zistil nasledovný skutkový stav, ktorý vzhľadom k poučeniu podľa § 120 ods. 4 O. s. p. a § 205a O. s. p. obsiahnutom v procesných poučeniach súdu považoval za uzavretý a nemenný (resp. ktorý možno zmeniť len za splnenia podmienok uvedených v § 205a OSP).

Preukázaný, chronologicky usporiadaný skutkový stav je nasledovný:

Z pripojeného exekučného spisu Okresného súdu Čadca, sp. zn. 4 Er 781/2011 mal súd preukázané, že navrhovateľ uzatvoril s povinnou zmluvu o úvere dňa 24. 3. 2010 vo výške 800,-- € poskytnutého úveru, zvýšeného o poplatok 772,-- €, spolu 1 572,-- €. Exekučný titul - rozhodcovský rozsudok, sp. zn. SR 15380/10 bol vydaný dňa 21. 2. 2011, právoplatný dňa 4. 4. 2011, vykonateľný dňa 7. 4. 2011. Návrh na vykonanie exekúcie bol spísaný formou zápisnice u súdneho exekútora dňa 30. 5. 2011. Žiadosť o udelenie poverenia bola súdu doručená dňa 5. 8. 2011. Súd výzvou zo dňa 7. 12. 2011 vyzval súdneho exekútora o vykonanie nápravy a súladnosti stavu vyplývajúceho z exekučného titulu a ostatných pripojených listín so stavom v návrhu na vykonanie exekúcie a v žiadosti o udelenie poverenia na jej vykonanie (postupom podľa § 40 ods. 1 Exekučného poriadku). Dňa 2. 2. 2012 bola súdu doručená opravná zápisnica spísaná pred súdnym exekútorom a opravná žiadosť o udelenie poverenia. Poverením číslo 5502 037046* zo dňa 9. 2. 2012 súd poveril súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého vykonaním exekúcie. Žaloba o náhradu škody pre nesprávny úradný postup bola podaná podľa prezenčnej pečiatky súdu dňa 27.9.2012.

Podľa § 21 ods. 4 veta prvá O. s. p. za štát pred súdom koná štátny orgán v rozsahu pôsobnosti ustanovenej osobitnými predpismi alebo právnická osoba, ktorá je oprávnená podľa osobitného predpisu.

Podľa § 27 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov zodpovednosť za škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona a za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona, sa spravuje doterajšími predpismi.

Podľa § 3 ods. 1 a 2 zákona č. 514/2003 Z. z. štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona pri výkone verejnej moci

- a) nezákonným rozhodnutím,
- b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,
- c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo
- d) nesprávnym úradným postupom.

Zodpovednosti podľa ods. 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 4 ods. 1 písm. a) bod 1 zákona č. 514/2003 v znení účinnom do 31. 12. 2012 vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v občianskom súdnom konaní alebo v trestnom konaní a ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

Podľa § 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

Podľa § 9 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom do 31. 12. 2012 štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehoty, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

Podľa § 15 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. ak bola žiadosť podaná na nepríslušnom orgáne, je tento orgán povinný bezodkladne ju postúpiť príslušnému orgánu a upovedomiť o tom poškodeného. Účinky podania žiadosti zostávajú zachované.

Podľa § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom do 31. 12. 2012 ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na

- a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
- b) závažnosť vznikutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
- c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
- d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Podľa § 25 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom do 31. 12. 2012 ak nie je ustanovené inak, spravujú sa právne vzťahy upravené v tomto zákone osobitným predpisom.

Podľa článku 48 ods. 2 prvá veta Ústavy SR každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa článku 6 ods. 1 prvá veta Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa § 44 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov účinného od 1. 6. 2010 súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Podľa § 142 ods. 1 O. s. p. účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 151 ods. 1 O. s. p. o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh. Spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Účastník, ktorému sa prisudzuje náhrada trov konania, je povinný trovy konania vyčísliť najneskôr do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozhodnutia.

Súd na daný právny vzťah primárne aplikoval zákon č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení zmien a doplnkov, ktorý nadobudol účinnosť dňa 1.7.2004. K tvrdenému nesprávnemu úradnému postupu, priesťahom v konaní, došlo po účinnosti uvedeného zákona. Zákon upravuje osobitným spôsobom zodpovednosť za škodu. Zároveň súd v nadväznosti na vyššie citovaný § 25 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. aplikoval podporne aj všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka - § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spoločné ustanovenia Občianskeho zákonníka o náhrade škody tretí oddiel - § 441 Občianskeho zákonníka o spoluúčasti navrhovateľa a jeho právneho zástupcu na vzniku škody, článok 48 ods. 2 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky, článok 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, Exekučný poriadok.

Právomoc Okresného súdu Čadca na konanie a rozhodnutie podľa § 8 O. s. p. a § 15, 16 zákona č. 514/03 Z.z. je daná. Súd konanie nezastavil podľa § 103, § 104 ods. 1 prvá veta O. s. p.. Ku dňu rozhodovania súdu podľa § 154 ods. 1 O. s. p. uplynula lehota 6 mesiacov od podania žiadosti nadriadenému súdu. Bolo preto právne irelevantné, že lehota nebola dodržaná ku dňu podania žaloby. Na Okresný súd Čadca navrhovateľ doručil kópie žiadostí o predbežnom prejednaní nárokov s dátumovou pečiatkou nadriadeného orgánu. Tým mal súd splnenú podmienku zo strany navrhovateľa podľa § 15, 16 zákona č. 514/2003 Z.z. predbežne prerokovať nárok na náhradu škody s nadriadeným orgánom ako podmienku právomoci súdu vo veci konať a rozhodnúť.

Navrhovateľ je v spore aktívne legitimovaným subjektom na podanie návrhu na náhradu škody, pretože bol účastníkom exekučného konania, v ktorom došlo k tvrdenému porušeniu jeho práv a k tvrdenému vzniku škody (§ 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z.). Pokiaľ sa týka správnosti označenia príslušného orgánu štátu, ktorý by mal v konaní v mene štátu (odporkyne) konať, súd vychádzajúc z vyššie citovaného § 4 ods. 1 písm. a/ bod. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. dospel k záveru, že príslušným orgánom konajúcim v mene odporkyne je Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky. Pasívne legitimovaným subjektom je teda Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR. Navrhovateľ správne označil pasívne legitimovaný subjekt v tomto konaní.

Zodpovednosť za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, alebo nezákonným rozhodnutím podľa zákona č. 514/2003 Z.z. je osobitnou zodpovednosťou a zodpovednosťou objektívnou. Všetky zákonné podmienky vzniku tejto zodpovednosti musia byť splnené kumulatívne. Pri nespĺnení čo i len jednej podmienky zodpovednosť za škodu nevznikne. Pri splnení všetkých podmienok naraz sa zodpovednosti za škodu nemožno zbaviť.

Základnými predpokladmi vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom alebo nezákonným rozhodnutím sú:

- 1) Porušenie právnej povinnosti orgánom verejnej moci, ktoré spočíva v nezákonnom rozhodnutí alebo nesprávnom úradnom postupe, pričom za nesprávny úradný postup sa považuje aj nečinnosť (§ 3 ods. 1 písm. d) zákona č. 514/2003 Z. z., § 5 ods. 1, § 6, § 9 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z. z.).
- 2) Vznik a existencia škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nesprávnym úradným postupom (§ 3 ods. 1, § 17 ods. 1, 2, 3, 4, § 18 zákona č. 514/2003 Z. z., ako aj všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka).
- 3) Príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a škodou, ktorá porušením povinností vznikla.

1) Porušenie právnej povinnosti súdom, ktoré spočíva v nezákonnom rozhodnutí, nesprávnom úradnom postupe.

V tomto prípade navrhovateľ tvrdil, že súd porušil svoje zákonné povinnosti nesprávnym úradným postupom, ktorý spočíval v nečinnosti - prieťahoch v konaní, pretože o žiadosti o udelenie poverenia rozhodol až dňa 9. 2. 2012 vydaním poverenia, t. j. s omeškaním viac ako 9 mesiacov.

Všeobecne a v súlade s ustálenou súdnou praxou možno nesprávny úradný postup vymedziť tak, že ide o porušenie právnou normou ustanoveného predpísaného postupu štátneho orgánu, resp. o porušenie účelu postupu štátneho orgánu, ktorý či už súvisí s rozhodovacou činnosťou štátneho orgánu alebo s ňou nesúvisí - nenašiel svoj bezprostredný výraz vo vydanom rozhodnutí. Nesprávny úradný postup je vymedzený v citovanom zákonnom ustanovení § 9 ods. 1 druhá veta zákona č. 514/2003 Z. z. ako porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Z vykonaného dokazovania mal súd preukázať, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola Okresnému súdu Čadca ako exekučnému súdu doručená dňa 5. 8. 2011. Súd pri preskúmaní žiadosti o udelenie poverenia, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu so zákonom zistil nedostatky žiadosti o udelenie poverenia a návrhu na vykonanie exekúcie a výzvou zo dňa 7. 12. 2011 vyzval súdneho exekútora, aby postupom podľa § 40 ods. 1 Exekučného poriadku tieto nedostatky odstránil. Opravená žiadosť o udelenie poverenia a opravený návrh na vykonanie exekúcie boli súdu doručené dňa 2. 2. 2012. Súd dňa 9. 2. 2012 vydal poverenie číslo 5502 037046*, ktorým súdneho exekútora poveril vykonaním exekúcie.

Súd má za to, že k navrhovateľom namietanému nesprávnemu úradnému postupu exekučného súdu spočívajúcemu v nevydaní rozhodnutia v zákonom ustanovenej lehote v tomto exekučnom konaní nedošlo. V čase rozhodnom ku dňu začatia exekučného konania spísaním návrhu na vykonanie exekúcie u súdneho exekútora, t. j. ku dňu 30. 5. 2011, bolo účinné vyššie citované ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinné od 1. 6. 2010, z ktorého vyplýva, že zákon upravuje procesnú lehotu 15 dní na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pre prípad, že exekučný súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, pričom táto lehota výslovne v zmysle zákona neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c/ a d/, t. j. notárske zápisnice a vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských komisií a zmirov nimi schválených. Zákon upravuje túto výnimku z dôvodu potreby preverenia prípadnej existencie dôvodov neprípustnosti exekúcie. Uvedená výnimka upravená v § 44 ods. 2 bola do Exekučného poriadku zavedená zákonom č. 144/2010 Z. z. s účinnosťou od 1. 6. 2010. Zákom č. 102/2011 Z. z. s účinnosťou od 1. 6. 2011 bolo predmetné zákonné ustanovenie v § 41 ods. 2 písm. d/ doplnené za slovom rozhodnutí o „rozhodcovských súdov“. V dôvodovej správe k predmetnému zákonu v čl. II bod 2 je uvedené „Rozhodcovský rozsudok je exekučným titulom podľa § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku. Správnosť aplikácie dotknutého ustanovenia na rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul osvedčila v ostatnom období svojim autentickým výkladom aj Národná rada Slovenskej republiky. Avšak vzhľadom na skutočnosť, že v praxi možno vysledovať určité pochybnosti, navrhuje sa výslovne upraviť, že exekučným titulom sú aj vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských súdov a zmiery nimi schválené.“ Úmyslom zákonodarcu bolo jednoznačné upresnenie z dôvodu, aby sa predišlo mylným interpretáciám uvedeného ustanovenia. Z uvedeného vyplýva, že § 41 ods. 2 Exekučného poriadku v znení pred 1. 6. 2011 sa týka aj rozhodcovských rozsudkov.

V dotknutom exekučnom konaní bol exekučným titulom rozsudok rozhodcovského súdu, teda lehota 15 dní na vydanie poverenia sa na daný prípad nevzťahovala. V exekučných veciach, v ktorých je exekučným titulom rozhodcovský rozsudok, je exekučný súd zo zákona oprávnený a povinný preskúmať rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul z hľadisk vymedzených v § 45 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní, čo je zo skutkovej, aj právnej stránky nevyhnutne zložitejšie a náročnejšie, a to i z časového hľadiska.

Z uvedených dôvodov preto, keďže Exekučný poriadok v citovanom § 44 ods. 2 účinného od 1. 6. 2010 nestanovuje lehotu na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia v prípade notárskych zápisníc a rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených, pričom medzi tieto rozhodnutia v nadväznosti na vyššie uvedené zdôvodnenie, je potrebné zahrnúť aj rozhodcovské rozsudky a zároveň súd v konaní vykonával úkony smerujúce k odstráneniu zistených nedostatkov žiadosti o udelenie poverenia a návrhu na vykonanie exekúcie, má súd za to, že k priesťahom nedošlo. Navrhovateľ tak z týchto dôvodov nesplnil prvú podmienku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom alebo nezákonným rozhodnutím. Nepreukázal nesprávny úradný postup ani nezákonné rozhodnutie. Z tohto dôvodu súd zamietol aj návrh navrhovateľa na vykonanie dokazovania znaleckým posudkom znalcom z odvetvia Európske právo na zodpovedanie otázok týkajúcich sa interpretácie a aplikácie smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993, nakoľko takýto dôkaz z hľadiska existujúceho skutkového stavu považoval irelevantný.

Keďže všetky podmienky musia byť splnené kumulatívne, pri aplikácii logického výkladu je nadbytočné a nevhodné dokazovať splnenie ďalších podmienok. Súd by mohol návrh zamietnuť pri nesplnení čo i len jednej podmienky. Preto nesplnenie ďalších dvoch podmienok súd zdôvodňuje len okrajovo a nad rámec zákonnej povinnosti.

2) Vznik a existencia škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nesprávnym úradným postupom súdu.

Navrhovateľ ním tvrdenú majetkovú škodu, ktorej náhradu si návrhom na začatie konania uplatnil, v konaní nepreukázal. Súd nemohol vychádzať v konkrétnom prípade z navrhovateľom tvrdených celkových nákladov na správu jeho pohľadávok prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému, na udržiavanie a správu informačného systému, na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde, ktoré v kontexte prejednávanej veci navrhovateľ vyjadril v paušalizovanej sume, ktorá mala pripadať na ten ktorý konkrétny prípad, a to z dôvodu osobitosti každého jednotlivého prípadu. Navrhovateľ v konaní napokon ani nekonkretizoval, ktoré z uvedených nákladov v súvislosti s prejednaným konkrétnym prípadom vynaložil. Navyše navrhovateľ vôbec ani akýmkoľvek spôsobom nepreukázal vznik ním tvrdených celkových nákladov, resp. v konaní neoznačil jediný dôkaz, z ktorého by vznik akýchkoľvek ním tvrdených nákladov vyplýval. Pre prípadný záver súdu o vzniku takýchto nákladov nie je postačujúce, ak existuje možnosť vzniku takýchto nákladov, ale tento vznik musí byť navrhovateľom bezpochybne preukázaný. Súd tak bol nútený konštatovať, že navrhovateľ dôkazné bremeno, ktoré ho v konaní podľa § 120 ods. 1 O. s. p. zaťažovalo na preukázanie vzniku ním tvrdenej majetkovej škody, neunesol.

Okrem toho režijné náklady navrhovateľa ani nemôžu byť považované za faktickú škodu, pretože sú nepochybne vynakladané v súvislosti s podnikateľskou činnosťou navrhovateľa, ktorou je, ako to sám navrhovateľ v návrhu konštatoval, poskytovanie krátkodobých úverov. Navrhovateľ tieto náklady vynakladá v príčinnej súvislosti s realizáciou predmetu svojej obchodnej činnosti, čo nemožno považovať za škodu mu vzniknutú. Náklady vynakladané v príčinnej súvislosti s realizáciou predmetu obchodnej činnosti nemožno považovať za škodu. Nie každý obchodný prípad podnikania musí byť ekonomicky výhodný. Podnikateľ znáša aj podnikateľské riziko - možnosť ekonomického neúspechu obchodných prípadov.

Navrhovateľ nepreukázal ani vznik podmienok podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. na náhradu nemajetkovej ujmy. Návrh je v tomto smere všeobecný, nepreskúmateľný. Navrhovateľ nekonkretizoval, prečo samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením. Navrhovateľ v

návrhu vychádzal len z predpokladov, nepredložil žiadne dôkazy, ani konkrétne tvrdenia, nezdôvodnil, aká nemajetková (morálna) ujma mu vznikla vzhľadom na subjekt navrhovateľa, ktorý je právnickou osobou, závažnosť ujmy, závažnosť následkov. Všetky kritéria je potrebné vyhodnotiť z hľadiska navrhovateľa a jeho právneho postavenia ako právnickej osoby a nie z hľadiska postavenia jednotlivých spoločníkov ako konateľov spoločnosti. Z úradnej činnosti súdu je známe množstvo úverov, ktoré navrhovateľ ako nebankový subjekt poskytuje, výška zmluvných úrokov, pokút. Príjmy navrhovateľa z týchto úverov v porovnaní s občasným neúspechom v rámci bežného podnikateľského rizika nemôžu mať veľký ekonomický dopad na navrhovateľa a jeho ďalšiu existenciu. Je povinnosťou navrhovateľa preverovať solventnosť subjektov (návratnosť) tak, ako to robia iné bankové peňažné ústavy. Skutočnosť, že navrhovateľ poskytuje úvery bez zabezpečenia, bez preverenia nemožno vykladať na ľarchu odporkyne. Tým súd dospel k záveru, že navrhovateľ nepreukázal podmienky pre náhradu nemajetkovej ujmy v zmysle § 17 zákona č. 514/2003 Z. z.. Podmienky podľa § 17 ods. 3 citovaného zákona podľa názoru súdu sa nedajú vzťahovať na právnickú osobu, ale iba na fyzickú osobu. Rozpor s dobrými mravmi podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka súd videl na strane navrhovateľa, nie na strane odporkyne, resp. konajúceho súdu. Navrhovateľ opakovane v rozpore so zákonom poskytoval úvery neplatičom. Opakovane poskytoval úvery v rozpore s platnými právnymi predpismi na ochranu spotrebiteľov. Takémuto konaniu právnu ochranu poskytnúť nemožno. Nemožno konštatovať, že na strane navrhovateľa došlo k morálnej ujme, nemožno konštatovať, že postupom súdu bolo poškodené jeho obchodné meno vo vzťahu k existujúcim alebo potenciálnym spotrebiteľom, s ktorými uzavrel alebo uzatvára spotrebiteľské zmluvy.

Navrhovateľ tak dôkazné bremeno na preukázanie druhej podmienky na vznik zodpovednosti za škodu za nesprávny úradný postup, a to vznik a existenciu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom neunesol a vznik a existenciu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom nepreukázal a z tohto dôvodu súd zamietol i návrh navrhovateľa na vykonanie dokazovania znaleckým posudkom na vyčíslenie výšky škody, ktorý nechal navrhovateľ vypracovať, nakoľko takýto dôkaz z hľadiska existujúcej dôkaznej situácie, kedy navrhovateľ nepreukázal vznik a existenciu škody ako takej, považoval za právne irelevantný.

3) Príčinná súvislosť medzi porušením právnych povinností (nezákonným rozhodnutím, nesprávnym úradným postupom) a škodou, ktorá porušením povinnosti vznikla.

Navrhovateľ v konaní nepreukázal ani porušenie povinností (nesprávny úradný postup, nezákonné rozhodnutie), ani škodu, a tým nepreukázal ani príčinnú súvislosť medzi tvrdeným porušením povinností a tvrdenou škodou.

Navrhovateľ v konaní nepreukázal splnenie ani jednej podmienky, ktorú zákon vyžaduje, aby súd mohol konštatovať zodpovednosť odporkyne za vzniknutú škodu. Preto návrh na náhradu škody za nesprávny úradný postup voči odporkyni v celom rozsahu zamietol.

Pre úplnosť dôvodov svojho rozhodnutia, súd pokiaľ ide o vznesenú námietku premlčania zo strany odporkyne, považuje za potrebné poznamenať, že skúma premlčanie len u existentného nároku, avšak v danom prípade existencia nároku navrhovateľa na náhradu škody, ako aj nemajetkovej ujmy preukázaná nebola.

Úspešnou účastníčkou konania je odporkyňa, patrí jej právo na náhradu trov konania. Uplatnila právo na náhradu trov konania. Trovy konania nevyčísliła v zákonnej 3-dňovej lehote, preto súd rozhodol tak, že odporkyni náhradu trov konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Krajský súd v Žiline prostredníctvom Okresného súdu Čadca v dvoch vyhotoveniach.

Podľa § 205 ods. 1 O. s. p. v odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O. s. p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolaie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 205 ods. 3 O. s. p. rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Ak nebude povinnosť uložená týmto rozsudkom splnená dobrovoľne, je možné navrhnúť výkon rozhodnutia.